

στοι του κύκλου, ανέρχονται όλοι σπυδρόντες την κλίμακα, και μόνον τέσσαρες απομένοντιν έκδομη τελευταίοι έπιμένοντες, πλήττοντες ίσχυρώς διά των άρβυλών κύτων τό έδωφος και επαναλαμβάνοντες, μέχρις ου και ή ύστίατη του άνκκλητηρίου απήχησις σθεσθή, την μοιρικήν του ξσηματος, όπερ έτυχε να ψάλλωσι κατ' εκείνην την στιγμήν, έπωδόν, υπερτάτην έκφρασιν της προς τό πεπρωμένον πίστειως, ήτις διακρίνει τον λαόν μας, ύψιστην επικουρείου και σωϊκής άμα φιλοσοφίας κραυγήν :

Δόστε, δόστε του να πάη,
Τούτ' ή γη θέ να μάς ράη !

Άλλά θα τους ράγη άρχ γε ή γη ύψηλής τινος ράχους του Όλύμπου, μαχομένους ύπερ της ιδέας της πατρίδος, ή τό χόμα του στρατώνος και του νοσοκομείου καταβρωθέντας ύπό του ρύπου και σαπέντας έν τη ύγρασίη :

Κράκ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΕΙΣ ΤΟΙΣ ΚΑΛΟΓΗΡΟΥΣ

Δόξα τω δίδξαντι τό φως!... από τή Μοναστήρια στρατολογούν και μεταχούε μετά των ήμιόνων!
Και τώρα είμπορεί καθείς να ψάλη ρικητήρια
γιατ' είν' οι μοναχοί γνωστοί ως ήρωεσ πρό χρόνων!
Μά χωριστά ποδ' στίχοσ απαγίοσ ώσαν λιουτάρια χώνονται
και σάν μοναχία κάποτε μπορεί να πεταλόνονται.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΖΥΓΟΜΑΛΑΝ

Άφοδ ή γία κάθοδος επί της Ρωμυλιασ
μάε βρήκε όλοσ έξαρτα και μη έτοιμασμένουσ,
άφοδ κι' αυτόσ ο πόλεμοσ της Σερβοβουλγαρίασ
μάε βρίακί, ως είπειν, γυμνοσ και τετραγηλισμένουσ,
Άφοδ κανίνασ εζ ήμών τον πόλεμο δίν θέλει,
σέ τον έργοσ μοσ τίνα'οσ και γίνουσ casus belli.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΧΕΙΜΕΡΙΝΟΝ. Η κομωδία των Παρεξηγήσεω του Σαιξπήρου, αληθός κωκεών, εκ του όποιου έπωφεληθείσ ο θιασάρχης κ. Λεκατσός παρουσιάσθη εις τό κοινόν και ώσ κωμικός ύποκρινόμενος τον ένα Δρομίον λίαν έπιτυχώς. Προτεινομεν έάν παρασταθ ή εκ νέου, εκ των δύο Δρομίων τον ένα προς διαστολήν να καλώμεν Ηεζοδρομίον και τον άλλον Ύποδρομίον.

Κρήτες και Βενετοί. Έάν ο κ. Άρπιλάσ έπεξεργάζετο τό δράμα τούτο πρό της παραστάσεισ θα διώρθησ μικρός πινάσ ατελείας αυτού και πρό παντων την άρσσητον λιμαν, έξ ήσ πάσχησιν όλοι οι Κρήτες, άν πρέπη να κρίνωμεν εκ του κ. Ξενουδάκη, άντιπροσώπου αυτών έν τω Κοινοβουλίω.

Φροδ Φροδ. Έάν έχη τις πίστιν ως κόκκον σινάπεροσ, λέγει τό Εύαγγελίον, δύναται να θυμακτουργήσ. Ο κ. Λεκατσός είχε την κυρίαν Πίστην, ύποκρηθείσαν μετ' άρκετής έπιτυχίης την ήρωίδα του δράματος, ύπεκρηθη δέ και αυτόσ ο ίδιος ως δεδοκιμασμένος καλλιτέχνης τον Σαρτορή, αλλά δέν έθυμακτουργήσεν έπειδή τό πλείστον μέρος των λοιπών

ήθοποιών ουτε έννοεί καλώσ ουτε δύναται ν' αποδώσ επιτυχώς χαρακτήροσ λεπτούσ: διχ τούτο τό Φροδ-Φροδ ύπήρξεν επί της έλληνηκής σκηνης έργον πολυ φροδ . . . φροδδον.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝ. Αίωνία ή μήμη αυτου! Άφοδ διήλθεν εκείθεν πρό τινων μηνών ο Περιπλανώμενοσ Ύουδαίόσ έμελλε να επέλθη άφευκτοσ συμφορά. Δι' άποφάσειωσ δικαστικήσ έπετράπη ή κατεδάφισισ αυτου προς μεγίστην άγκλίσιον των διαβαταίν των συγχυζόντων εις τον παρά τον Ύλισσον περίπατον, ών την ζώην ήπειλει ο φοβερόσ εκείνοσ βραχίων ο προεκτεινόμενοσ προς την όγθην του ποταμού ως μέλοσ ένεδρευόντοσ Κύκλωποσ. Η σκαπάνη καταρρίπτει άνηλεώσ την γαίνουσαν εκείνην ως σκελετόν κήτους σκηνην, εις ήν εύρε τό πρώτον καταφύγιον τό ύπαίθριον μελοδραμα και παρά τό όποιον περιέπτανται αι άναμνήσεισ της Βαλμπούργασ, της Βιβιάνη, της Κακρκαμάντη. Η κόρη τών 555 ρακοσν.Ι.Ιεχτώ, ο Ρακοσν.Ι.Ιέκτησ, ο Γέρω Μαρτέ και όλη ή γενεά των άστέγων και άναπήρων ούσ κατ' έτοσ συνήγεν εκεί τό δραματολόγιον του κ. Άλεξιάδου δέν θη εύρη πλέον στέγην. Και ή καλλιτεχνία ώσαύτωσ ζημιούται ουκ όλίγον ως εκ της εις τό μέλλον άφανείασ της θαυμαστήσ εκείνησ αύλαιασ της παριστώσεισ τήσ τρεις Χάριτασ ή τήσ τρεις Μοίρασ (τό πράγμα δέν ήτο εξηκριβωμένοσ) των όποιων οι έλευαντιώντοσ γυμνοί πόδεσ έν πόρα θέρουσ μάλιστα προύκλονν τόπον άθροσ άναμνήσεισ — πρό παντων εις τα νεύρα της όσφρήσειωσ — των θεατών!

Λέγεται ότι κατ' τήσ έργασίης της κατεδαφίσειωσ άνεκαλύφθησαν άπολιθωμένα δύο « Έψιστε Θεέ! » του κ. Άλεξιάδου και άπόλυται τινέσ όνομαστικί πιστούσαι από τα χείλη διαφόρων κατ' καιρούσ πρωταγωνιστριών.

Ηρώδης ο Αττιεύς

ΧΑΛΙΚΕΣ

Συνεργάτης μας έπισκέπτεται ώραίαν άθηναίαν δέσποιναν, μητέρα χαριτωμένων μικρών. Μετά δέ την ανταλλαγήν των συνήθων πρώτων φιλοφρονήσειωσ, εκείνοσ μέν κάθηται, ή δέ οικοδέσποινα φωνάζει :

— Παραμύνα, κάμε έναν καρέ.
Και ο συνεργάτης μας:
— Αϊ, άφοδ είνε παραμύνα, άσ τον κάμη και με τό γάλα!

Έν τή βουλή συζητείται τό γνωστον νομοσχέδιον τό άφορών τα γρασιδία.

Είς των έν τω περιβόλω ίσταμένων έρωτχ τον έξερχόμενον Β . . .
— Αϊ, τί κάνουν μέσα οι βουλευταί μας;
Και ο άλλοσ:
— Τόρα έμπήκαν εις τα γρασιδία.

Έν άγροτικώ έκκλησιδίω παρά τήσ Αθήνασ. Παίς τις εκ των του χοροδ άπαγγέλλει τό Πιστεύω και φθάνει εις την παράγραφον, ήτις άναφέρεται « εις τον Κύριον ήμών Ίησοϋν Χριστόν, τον υιόν του Θεου τον μονογενή . . . »

Είς εκ των έκκλησιαζομένων άκούει όμογενή και έν άγανακτήσει :
— Μωρέ να πάρ' ο διαβόλοσ, και 'ς την έκκλησία χώθηκαν αυτοί οι χρυσοκάνθαροί! . . .